

Gedicht van Hans Faverey

Janneke Wiechmann

© havovwo.nl (maart 2002)

*

Nergens vierde het ontkennen
zo'n hoogtij als in dit niet
dat mij hier uitzit.

Ach, dat de dood zich
maar eeuwig fixeerde
in zijn ijzeren spiegel.

God, wat een haveloos hopen
op een geruisloos verdampen

met wind en licht als de stille
getuigen die men hier aantreft.

Hans Faverey

Taalgebruik

Vaag en onduidelijk taalgebruik.

Vorm

Ook hier wordt weer gebruik gemaakt van enjambement. Maar gelukkig niet irritant veel. De zinnen worden afgekapt, waar ze afgekapt kunnen worden en dat leest prettig.

Rijm

Er wordt een klein beetje gebruik gemaakt van assonantie

Niet - uitzit (R 2-3)

Hopen - verdampen (R 7-8)

Maar het valt niet heel erg op en misschien dat het ook gewoon toeval was dat deze woorden een beetje op elkaar lijken.

Versvormen

Dit gedicht bestaat uit;

Terzine-terzine- distichon- distichon

3 regels-3 regels-2 regels-2 regels

Beeldspak

Er wordt gebruik gemaakt van personificatie;

'nergens vierde het ontkennen

zo'n hoogtij als...'

Ontkennen is een emotie en kan dus geen hoogtij vieren.

'Ach, dat de dood zich

maar eeuwig fixeerde

in zijn ijzeren spiegel'

De dood is een lichamelijk toestand en wordt hier gepersonifieerd

'met wind en licht als stille

getuigen...'

Wind en licht worden hier als personen neergezet, maar kunnen zelf niet getuigen van iets.

Gedicht van Hans Faverey

Janneke Wiechmann

© havovwo.nl (maart 2002)

Synesthesie

Havenloos hopen (toestand en emotie)

Stijlfiguren

Er wordt in dit gedicht geen gebruik gemaakt van stijlfiguren

Persoonlijke beoordeling

Een beetje onbenullig gedichtje. De schrijver moet zichzelf erg filosofisch geacht hebben, want uit meer dan een beetje loze woorden bestaat dit gedicht niet. Het klinkt allemaal erg duur en diep, maar als je erover nadenkt heeft hij eigenlijk helemaal niets gezegd.